

Propagandan (och blockaden) intensifieras

Propagandan (och blockaden) intensifieras

Sedan Nicolás Maduro kidnappades har Trump-administrationen trappat upp sin retorik mot Kuba och hävdad att regeringen är 'redo att falla'. Men den nära förestående kollapsen är en lika gammal dröm som blockaden självt: Lagstiftare, lobbyister och presidenter har i årtionden hävdad att den kubanska regeringens dagar är räknade.

Stora medier har länge anslutit sig till dessa domedagsprognoser, men under veckorna före och efter USA:s attack mot Venezuela återkom den välbekanta berättelsen med förnyad intensitet. [The Wall Street Journal](#), [Foreign Affairs](#) och [The Guardian](#) har alla använt exakt samma fras: 'Kuba står på randen?'. Dessa medier rapporterar sällan om den främsta orsaken till Kubas förödande ekonomiska kris: USA:s sanktioner. Så är fallet med en artikel i The Economist: 'Kuba är på väg mot en katastrof, om inte regimen förändras drastiskt.'

Vad The Economist inte sa:

Sedan tidningen grundades på 1800-talet har The Economist haft ett nära förhållande till den politiska och ekonomiska makten i

Storbritannien. Tidningen förespråkar elitens intressen och föraktar social rättvisa. [?Kuba är på väg mot en katastrof, om inte regimen förändras drastiskt?](#), skriver The Economist i en artikel som publicerades i november 2025. Artikeln återanvänder uttjatade klichéer om den kubanska socialismen och ignorerar samtidigt det uppenbara: USA:s ekonomiska krigföring, som aldrig har varit hårdare. I den 1 600 ord långa artikeln nämns ?embargot? exakt en gång ? och bara i förbigående.

Detta är oärligt. ?Att ignorera USA:s blockad ? som nu är den längsta och mest straffande ekonomiska krigföringen i modern historia ? är inte bara intellektuellt oärligt, det är propaganda förklädd till journalistik?, skrev professor Isaac Saney, koordinator för [Black and African Diaspora Studies-programmet](#) vid Dalhousie University i Kanada, på [Facebook](#). ?I 65 år har Washington försökt att ... lamslå Kubas ekonomi, neka landet resurser, isolera det från den globala finansvärlden, blockera mat, bränsle, medicin och investeringar, och straffa alla länder eller företag som vågar samarbeta med det. Detta är inte ett symboliskt krig; det är ett strukturellt, ekonomiskt och psykologiskt krig som syftar till att skapa den brist som The Economist nu rapporterar om som om den vore ett naturfenomen.? Genom att ignorera sammanhanget fördunklar The Economist förståelsen.

Här är vår korrigerig:

The Economist: ?Elförsörjningen bryts på de flesta platser i minst fyra timmar om dagen.?

Tragiskt nog är verkligheten ännu värre: De flesta kubaner drabbas dagligen av strömavbrott på långt över 12 timmar. The Economist bryr sig inte om att fråga varför. Ön har drabbats av en bränslekris sedan den amerikanska regeringen började [sanktionera](#) oljetankfartyg till landet 2019. Åtgärderna gäller fortfarande idag, vilket höjer kostnaden för det bränsle som öns förfallna kraftverk behöver för att producera el.

USA:s sanktioner mot Venezuela har [drivit på nedgången](#) i landets oljeproduktion. År 2013 skickade Caracas nästan [100 000](#) fat per dag till Havanna; förra året fick Havanna i genomsnitt mindre än [30 000](#) fat per dag. Denna bränslelivslinje har brutits under den senaste månaden efter att Trump infört en ?total och fullständig blockad? av sanktionerade oljetankfartyg. Sju tankfartyg som transporterar venezuelansk olja har [beslagtogs](#).

Under de senaste åren har Mexiko blivit den främsta leverantören av olja till Kuba, och president Claudia Sheinbaum [beskriver](#) leveranserna som en del av hennes regerings humanitära insatser i Karibien och en långvarig politik i Mexiko.

Det kanske viktigaste är att de så kallade ?maximala trycksanktionerna? ? som infördes av Trump under hans första mandatperiod, upprätthölls av Biden och intensifierades under de senaste 11 månaderna ? har lyckats med sitt mål att försätta den kubanska staten i konkurs. Ekonomer uppskattar att dessa nya åtgärder, utöver embargot, kostar landet flera [miljarder dollar](#) per år. Kuba spenderar för närvarande mer än hälften av sina pengar på att importera mat och bränsle. De minskade statliga intäkterna gör att regeringen har mindre pengar att köpa bränsle på den öppna marknaden, att [underhålla](#) kraftverk och att investera i [förnybar energi](#).? Det är inte konstigt att kubanerna drabbas av de värsta strömavbrotten som landet har sett sedan Sovjetunionens fall.

The Economist: ?Enligt Social Rights Observatory, en spansk-stödd tankesmedja, kan endast 3 % av kubanerna få de mediciner de behöver på apoteken.?

Fram till 2019 kunde kubanerna få nästan alla mediciner de behövde på lokala apotek till överkomliga priser. Men sedan dess har de drabbats av kronisk medicinbrist, vilket har lett till tomma apotekshyllor.

The Economists siffror är återigen felaktiga. Kubas premiärminister Manuel Marrero Cruz [berättade för](#) Kubas parlament i december 2024 att 29 % av medicinerna fanns tillgängliga i nödvändiga mängder på sjukhus och apotek. Husläkare och apotekare som intervjuades förra månaden av Belly of the Beast säger att situationen sedan dess har förvärrats: De uppskattar att de nu får mellan 20 % och 25 % av de mediciner som deras samhällen behöver. ?Tre procent är en absurd siffra?, säger dr Mayda Mauri Pérez, vd för BioCubaFarma, den statliga bioteknik- och läkemedelskoncernen som producerar de flesta av öns läkemedel. ?Den som påstår detta ljuger och kommer inte att kunna bevisa det.?

Statistiken kommer från Social Rights Observatory, som The Economist presenterar som ?en spansk-stödd tankesmedja?. Tidningen nämner inte att organisationen är en del av den amerikanska regeringen: Den ingår i Cuban Observatory of Human Rights, som mellan 2019 och 2025 beviljades [2,2 miljoner dollar](#) av USAID för program för ?demokratifrämjande? (alias regimskifte) på Kuba. Social Rights Observatory svarade inte på frågor om hur man kom fram till siffran 3 %.

En blodfläckad kubansk flagga på profilbilden för The Cuban Observatory of Human Rights på X visar att detta är en partisk organisation. Hashtaggen #SOSCuba, som bidrog till att utlösa landsomfattande protester i Kuba i juli 2021, retweetades mer än en miljon gånger av [bots](#) utanför öns gränser.

The Economist: ?Turismen, som en gång var en pelare i ekonomin, har kollapsat?.

Covid var ett stort slag för alla karibiska ekonomier som är beroende av turism. Men för Kuba var det en dubbel smäll. Ön drabbades av pandemin och kraftfulla nya sanktioner från USA samtidigt. Efter [Barack Obamas historiska avspänning](#) ökade turismen på ön till [historiska höjder](#). Omvänt, efter den oöverträffade skärpningen av USA:s politik, sjönk turismen från 4,75 miljoner besökare 2018 till bara [2,2 miljoner](#) förra året. På varandra följande administrationer har utformat politik för att maximera skadan. Trump förbjöd amerikanska kryssningsfartyg att lägga till i Kuba och stoppade flygningar till alla kubanska städer utom Havanna 2019. Biden-administrationen upphävde tyst ESTA-privilegierna, eller elektroniska [visumundantag](#), för medborgare från 40 länder som reser till Kuba. Det innebär att en brittisk läsare av The Economist som besöker Kuba skulle förbjudas att resa till USA om de inte först ansöker om visum ? en lång och osäker process.?

För de flesta européer är det enkelt att resa till USA. De är berättigade till det amerikanska visumundantagsprogrammet (ESTA), vilket innebär att de bara behöver fylla i ett onlineformulär. Men enligt amerikansk lag nekades personer som normalt sett är berättigade till ESTA om de har besökt länder som finns med på listan över stater som stöder terrorism. Kuba har funnits med på listan sedan 2021, trots att det inte finns några trovärdiga bevis för att Kuba stöder terrorism.

The Economist: ?Det här systemet är så trasigt att det inte går att fixa?, säger en 52-årig taxichaufför som skulle lämna landet om han inte kände sig skyldig att ta hand om sin sjuka mamma. ?Det enda man kan göra är att göra sig av med det och börja om från början.?

För The Economist är krav på att ersätta socialismen helt normalt. Tidningen grundades 1843 av [James Wilson](#), en brittisk hattillverkare som senare blev politiker och bankir. Redan från början motsatte sig tidningen konsekvent progressiv politik med motiveringen att främja ?frihandel?. Under 1800-talet [förespråkade](#) The Economist avskaffandet av Storbritanniens magra statliga välfärdssystem, känt som Poor Laws, en politik som enligt tidningen bara uppmuntrade ?oförsiktighet, lättja, bedrägeri och lögn?. Den motsatte sig fabrikslagen, som begränsade barnarbete till nio timmar per dag. Den moraliserade till och med att åtgärder för att förbättra den offentliga sanitära situationen i Storbritanniens städer borde motarbetas: ?Det finns ett värre ont än tyfus, kolera eller orent vatten, och det är mental imbecillitet.? The Economist har regelbundet hejat på statligt våld för att öppna upp utländska

marknader. ?Vi kanske ångrar kriget?, funderade en ledare från 1857 när brittiska fartyg bombade kinesiska hamnar under det andra opiumkriget, ?men vi kan inte förneka att det har medfört stora fördelar?. Mer nyligen stödde tidningen invasionen av Afghanistan 2001, invasionen av Irak 2003 och bombningarna av Libyen 2011.

Framsiddorna på två utgåvor av The Economist från 2002 och 2003

The Economist [hyllade](#) 1973 års kupp i Chile som ersatte Salvador Allendes demokratiskt valda vänsterregering med Augusto Pinochet, som mördade 3 000 människor och torterade tiotusentals fler. En artikel i Economist från 2013 [förlöjligade](#) livsmedels- och folkhälsoprogrammen i Venezuela som [utvidgade de grundläggande mänskliga rättigheterna till miljontals människor](#) och framställde dem som statliga ?allmosor?.

Allvarlig kritik av Kuba ? särskilt av ekonomins uppenbara interna problem och den nuvarande nivån av lidande på ön ? är viktig. Men trots sin självbelåtna självbild som en tidning som sammanställer fakta för att komma fram till auktoritativa slutsatser, visar The Economist inget intresse för noggranna undersökningar när det gäller Kuba. Istället väljer man ut data, använder tvivelaktiga källor och retuscherar den huvudsakliga orsaken till Kubas ekonomiska och humanitära kris. Detta är inte journalistik. Det är dogmatism.

Ed Augustin, Belly of the Beast 260123 (ZT)

svensk-kubanska föreningen

**BLI
MÅNADS
GIVARE**

Stöd vårt arbete i solidaritet med det socialistiska Kuba och det progressiva Latinamerika!

skanna här

]

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72